I.

В реальнім царстві дня і ночі,
Де справно глузд над світом править.
Ще тільки очі, тільки очі,
Єдині очі кажуть правду.
Крізь безголосся, крізь мовчання,
Крізь грати слів і пересудів
Відвертістю, немов мечами,
Ще пробиваються до суті.
І не рятують маскаради,
І хай вуста белькочуть інше –
Вони всесильно-безпорадні,
Вони яке – святі і грішні,
Вони над ницістю регочуть,
Вони умовності ламають,
Бо тільки очі, тільки очі
Престижних масок не вдягають.
І хай тремтить лякливий розум,
І хай боїться потрясіння –
Крізь очі в нас заходять грози,
І землетруси, і прозріння,
З очима важко розминутись,
В них – струм оголеного болю...
...В цій правді можна захлинутись –
Ну відведи, благаю, погляд!

II.

У кадрі сну на плівці ночі,
Мов світлотіні нереальні,
Твої прийшли до мене очі –
Такі чужі,
Такі жадані.
Жагуча мить,
Хмільна неправда,

Луна, озвучена чеканням...
Сміється розум –
Чесно радить
Душі звільнитись від кохання.
Кайдани слів і поговорів,
Себе від себе ніде діти:
І дві зорі згоряють з горя
По двох роз'єднаних орбітах..
Тому крізь темні хащі ночі
У душу, клопотами скуту,
Твої прийшли до мене очі
Сказати щось.
А що – не чути...